

[Nathalie Lind.]

fængsel, at en nærmere fordybning i denne problematik er nødvendig, herunder en stillingtagen til, hvilke alternativer man kan anvise til ungdomsfængslet, før vi endeligt tager stilling til, om vi skal afskaffe denne form for sanktion.

Jeg skal vende tilbage til dette. Jeg skal nu kort sige, på hvilke punkter jeg på mit partis vegne kan tiltræde ministerens lovforslag.

Vi er enige i, at vi skal afskaffe arbejds- hus og sikkerhedsforvaring.

Straffelovens § 70 om forvaring foreslås jo ophævet og erstattet af en ny sanktionsform, som bemærkelsesværdigt nok også hedder forvaring, men som har et andet indhold. Jeg ved ikke, om det gør det nemmere for dem, der skal arbejde med det i praksis og skal forstå det, men man er altså endt med dette udtryk. Vi er enige i den udformning, paragraffen her har fået, med den bemærkning, at vi i udvalget gerne nærmere vil have undersøgt, hvordan mulighederne vil være i praksis for at konstatere, om og hvornår der foreligger den i paragraffen omtalte nærliggende fare for andres liv eller helbred på grund af gerningsmandens forhold.

Vi er også enige i den fuldstændige afkorting for anholdelse, varetægtsfængsel eller indlæggelse til mentalundersøgelse, og med hensyn til de særlige retsfølger over for kriminelle spiritusmisbrugere er vi også enige i, at disse ophæves. Men jeg vil gerne stille det spørgsmål: hvilke tanker har regeringen gjort sig med hensyn til det, som retslægerådet anbefaler i betænkningen, at der oprettes beskyttede pensionater af særlig struktur? Vi ved jo, at mange fra arbejds- hus i virkeligheden udgør et klientel, der i høj grad er alkoholskadet, og her kunne den slags pensionater være et rimeligt alternativ.

Med hensyn til straffelovens §§ 16-18 om de psykisk abnorme lovovertrædere har ministeren tilsluttet sig retslægerådets opfattelse af, at der nu er en sådan fasthed i afgrænsningen, at vi kan bygge på et rent medicinsk eller psykiatrisk kriterium. Jeg tror, at vi i udvalget skal se nærmere på dette, og jeg har også vedrørende den fore-

slåede formulering af straffelovens § 17 ting, som jeg vil vende tilbage til under udvalgsbehandlingen.

Forslaget indeholder også bestemmelser om — hvis ungdomsfængslet nedlægges — at de indsatte fra samtlige fængselsafdelinger ikke blot som i dag skal kunne færdes uden for anstalten med henblik på arbejde eller på uddannelse, men at de også skal kunne tage ophold uden for anstalten. Det giver mig anledning til at spørge ministeren, hvordan han stiller sig til de udtalelser, der har været fremme i pressen i de sidste dage, bl. a. fra politimester Axel Sørensen på politimesterforeningens vegne, om, at politiet ønskede at blive inddraget i overvejelserne om udgangstilladelser eller orlov fra fængslerne. Jeg tænker ikke så meget på den specielle sag, der har været rejst fra Odense med den indsatte, der kørte hyrevogn, jeg tænker på det helt generelle spørgsmål: politiets stilling i forbindelse med udgangstilladelser.

Tilbage bliver det spørgsmål, som jo har delt straffelovrådet i et flertal og et mindretal: spørgsmålet om opretholdelse af ungdomsfængslet. Der sidder i ungdomsfængsel ca. 200 unge lovovertrædere, og det, der springer i øjnene her, er jo, at det er unge, der for det første for størstedelens vedkommende har haft en dårlig opvækst, vanskelige familieforhold, og for det andet — og til dels også betinget heraf — at det for flertallets vedkommende er psykisk umodne unge, hvorfor behandlingen af dem er en vanskelig opgave, som må få en udpræget individuel karakter. I betænkningen er det anført, at man har foretaget en undersøgelse af, hvilke behandlings- og uddannelsesmuligheder vi i dag kan give de unge i ungdomsfængsler, og her viser det sig jo, at man i højere grad kan fremsætte tilbud om uddannelse her; for ungdomsfængslerne var det 48 pct. i modsætning f. eks. til statsfængslet i Nr. Snede, hvor det kun var 20 pct. af de indsatte, der havde adgang til uddannelse.

Jeg indrømmer, at der i den offentlige debat er rejst og vel også er en massiv uvilje mod ungdomsfængsel, fordi det er en tidsbestemt sanktion. Det kan idømmes med en varighed fra 1 til 3 år, men i praksis er forholdet jo det, at løsladelse sker efter ét år eller inden for de følgende 3 måneder, og det